

24.6.2010

COMUNICARE CĂTRE MEMBRI

Subiect: Petiția 1834/2009 adresată de Konstantinos Lazaridis, de cetățenie elenă, privind Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre și neaplicarea principiului „ne bis in idem”

1. Rezumatul petiției

Petiționarul subliniază faptul că un tribunal francez l-a condamnat într-un caz în care a fost achitat deja de un tribunal elen și, din cauza lacunelor din legislația comunitară în domeniu, el trebuie acum să execute o pedeapsă într-o închisoare din Franța. În acest context, petiționarul face referire la Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre care nu mai oferă cetățenilor Uniunii Europene siguranța că principiul „ne bis in idem” este respectat de autoritățile judiciare din statele membre. Prin urmare, petiționarul solicită Parlamentului European să adopte dispozițiile necesare pentru a asigura rectificarea acestei deficiențe juridice grave.

2. Admisibilitate

Declarată admisibilă la 23 martie 2010. Comisia a fost invitată să furnizeze informații [articolul 202, alineatul (6) din Regulamentul de procedură].

3. Răspunsul Comisiei, primit la 24 iunie 2010

Comisia Europeană nu are competența de a interveni în conducerea de zi cu zi a sistemului de justiție penală al vreunui dintre statele membre individuale. De aceea, în acest caz particular, doar Franța și Grecia sunt responsabile cu evaluarea din punct de vedere juridic a cazului petiționarului.

Cu toate acestea, Comisia dorește să facă următoarele observații pentru informarea Comisiei

pentru petiții.

În Uniunea Europeană, regula obligatorie referitoare la principiul „*ne bis in idem*” în materie penală este prevăzută de articolele 54-58 ale Convenției de punere în aplicare a acordului de la Schengen. Această prevedere a fost interpretată în multe ocazii de către Curtea de Justiție, care a reținut în special că achitățile determină un efect „*ne bis in idem*” pentru întreaga Uniune, în măsura în care o a doua procedură ar viza aceleași fapte (a se vedea Hotărârea Curții din 28 septembrie 2006 în cauza C-60/00, Van Straaten/Olanda).

În plus, Decizia-cadru 2009/948/JAI privind prevenirea și soluționarea conflictelor referitoare la exercitarea competenței în cazul procedurilor penale (JO L 328, 15.12.2009, p. 42) își propune să prevină situațiile în care aceeași persoană este subiect al procedurilor penale pentru aceleași fapte în state membre diferite. Aceasta ar atrage cu adevărat după sine riscul ca principiul „*ne bis in idem*” să fie încălcat prin obținerea a două hotărâri finale referitoare la aceleași fapte. Statele membre trebuie să implementeze această decizie-cadru până la 5 iunie 2012.

Referitor la principiul „*ne bis in idem*”, în special articolul 3 al deciziei-cadru a Consiliului privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO L 190, 18.7.2002, p. 1) prevede sub titlul „Motive de neexecutare obligatorie e mandatului european de arestare”: „Autoritatea judiciară a statului membru (denumită în continuare «autoritate judiciară de executare») refuză executarea mandatului european de arestare în următoarele cazuri: [...] 2. atunci când din informațiile aflate la dispoziția autorității judiciare de executare rezultă că persoana căutată a fost judecată definitiv într-un stat membru pentru aceleași fapte, cu condiția ca, în caz de condamnare, sancțiunea să fi fost executată sau să fie în acel moment în curs de executare, sau să nu mai poată fi executată, în conformitate cu dreptul statului membru de condamnare”. Acest motiv obligatoriu de refuz presupune că autoritatea judiciară de executare este informată despre hotărârea anterioară, împrejurare pe care cel mai probabil ar putea să o invoce persoana interesată sau avocatul său.

În cele din urmă, articolul 50 al Cartei drepturilor fundamentale a Uniunii Europene prevede că nimeni nu poate fi condamnat sau judecat pentru o infracțiune pentru care a fost deja achitat sau condamnat în cadrul Uniunii, prin hotărâre judecătorească definitivă, în conformitate cu legea.

Concluzii

Comisia nu are competența de a urmări mai departe acest caz particular. Comisia pentru petiții ar putea sfătui petiționarul să ceară asistență juridică referitoare la măsurile corective disponibile în legislația franceză.